

פרשת דוד

יו"ע ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל

בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זע"א

פרשת חוקת

ג' תמוז תשפ"ב 1135

זמני השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

7:32	7:24	7:29	7:13
------	------	------	------

הדלקת נרות

8:31	8:35	8:33	8:31
------	------	------	------

מוצאי שבת

9:15	9:20	9:18	9:15
------	------	------	------

רבנו תם

הילולא דצדיקיא

- ג. רבי יעקב הלוי ספיר מח"ס 'אבן ספיר'
- ג. רבי מנחם מנדל שניאורסון האדמו"ר מחב"ד
- ד. רבי פנחס הלוי הורביץ בעל ה'הפלאה'
- ד. רבי דוד שרגא
- ה. רבי צאלח כהן זנגי
- ה. רבי יעקב חיים סרנא ראש ישיבת חברון
- ו. רבי חיים די לה רוזה
- ו. רבי ברוך פרענקל מח"ס 'ברוך טעם'
- ז. רבי אליהו סלימאן מני
- ז. רבי שמוחה בונם אלטר האדמו"ר מגור
- ח. רבי חיים משאש מח"ס 'נשמת חיים'
- ח. רבי יחזקאל דאום רב רמת מגשימים
- ט. רבי יהודה לייב פישמן מימון
- ט. רבי יוסף שלמה דיין

משביר לדוד

בכח התורה לשנות סדרי בראשית

פיי הקב"ה אמר למשה רבינו ליטול עמו את המטה ולהכות בצור, ויִצְאֹוּ מִיָּם וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יִשְׁתּוּ. ואכן משה עשה כן לעיני כל ישראל ויִצְאֹוּ מִיָּם מֵהַצּוּר, וכל העם שתהו.

וקשה, מדוע בפרשת בשלח, ציוה הקב"ה על משה רבינו להכות את הצור ולהוציא ממנו מים, ואילו בפרשתן, לאחר פטירת מרים, בשנת הארבעים לצאת בני ישראל מארץ מצרים, הקפיד הקב"ה כי משה רבינו ידבר אל הסלע ולא יכה אותו, ואפילו העניש את משה בעוון שהכה את הסלע. ע"כ. ואמנם את השאלה הזאת כבר הבאתי כמה פעמים בספרים שלי (ומקום הניחו לי לבאר באופנים נוספים).

וחשבתי לענ"ד בביאור הענין. הנה, בצאת בני ישראל מארץ מצרים, הם עדיין לא קיבלו את התורה. וכידוע התורה "דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום" (משלי ג, יז), אבל כיון שבני ישראל עדיין לא קיבלו את התורה, משום הכי היה להם עדיין את אותו קוצר רוח שהרגישו בעבודה הקשה בהיותם בארץ מצרים (שמות ו, ט). ועיין מה שמסביר על כך האור החיים הק' ז"ע באריכות בפרשת שמות.

ואף שבמצרים הם ראו את ניסי ה', ואף גם במדבר הם חיו בניסי ניסים, וראו את מעשי ה' כי נורא הוא, אפילו הכי, היה להם עדיין קוצר רוח מעבודת מצרים, ולא הרגישו את היותם בני חורין, משום שלא היה להם את התורה אשר תעשה את כולם ערבים זה לזה, ולכן, הם גם לא עמדו בניסיון הצמא שהיה להם, וכאשר לא היה להם מים לשתות ברפידיים הם צעקו על משה ואהרן, עד שמשוה רבינו חשב כי הם מתכוונים לסקול אותו באבנים.

משום הכי, מכיון שהם היו עדיין ללא תורה, אמר הקב"ה למשה רבינו ע"ה להכות את הצור במטה אשר בידו כדי להוציא ממנו מים, משום שהיו חסרות לבני ישראל זכויות כדי שאלו יסייעו שהמים יצאו רק על ידי דיבורו של משה רבינו, כמו שהקב"ה ברא את כל העולם במאמר פיו, וכדברי חז"ל (אבות פרק ה' משנה א') בעשרה מאמרות נברא העולם, רק באמירה בלבד של הקב"ה מיד היה נעשה כל מה שיצא במאמר פיו.

ואולם, בקריעת ים סוף היה הדבר שונה, ובכוונה תחילה אמר הקב"ה למשה רבינו ליטול את המטה עמו ורק לנטות את ידו על הים מבלי להכות במטה ואפילו מבלי לדבר, וכך לבקוע את הים. שכן אז הקב"ה רצה להראות לבני ישראל, שהוא בחר במשה רבינו להיות מנהיג של כל כלל ישראל, ובכוחו ובזכותו של משה באופן אישי לנהל את ההנהגה, וכי כל מה שהוא עושה, מפיו של הקב"ה הוא עושה את הכל, ותמיד הקב"ה נמצא עמו על כל צעד ושעל.

"ויבואו בני ישראל כל העדה מדבר צין בחודש הראשון וגו', ותמת שם מרים ותקבר שם, ולא היה מים לעדה ויקהלו על משה ועל אהרן" (במדבר כ, א-ב)

וצריך ביאור, מהו הקשר בין מרים הנביאה ובין המים, מדוע בפטירת מרים לא היה מים לעדה לשתות.

אמרו על כך חז"ל (תענית ט ע"א) כי כאשר בני ישראל הלכו במדבר ארבעים שנה הם זכו לבאר מים בזכות מרים, ולבני ישראל היה מים לשתות (ולכן מאז ועד היום נקראת הבאר 'בארה של מרים'). אבל כאשר מרים אחות אהרן ומשה נפטרה, נפסקה הזכות שלה, ופסקו המים, והבאר כבר לא נתנה מים, ולבני ישראל לא היה מים לשתות. משום כן הם נקהלו על משה ואהרן כדי שיתנו להם מים לשתות.

משראה משה רבינו כדברים הללו, הוא התפלל להקב"ה שיתן מים לעדה לשתות, וכי אז הקב"ה אמר לו (שם, ח) 'קח את המטה והקהל את העדה אתה ואהרן אחיך, ודברתם אל הסלע לעיניהם ונתן מימיו, והוצאת להם מים מן הסלע והשקית את העדה ואת בעירם'. תדבר אל הסלע ואז הסלע יוציא לבני ישראל מים.

וקשה, באם הקב"ה רוצה שמשוה רבינו רק ידבר אל הסלע, לשם מה הוא היה צריך לקחת איתו את המטה, אומרים על כך חז"ל (דברים רבה ג, ח) כי על המטה היה חקוק שם ה' המפורש, ולכן אמר לו הקב"ה ליטול עמו את המטה, כי מכח קדושתו של המטה תתעורר חיות בסלע, והוא יוציא לבני ישראל מים.

ואולם, משה רבינו ע"ה לא נהג כפי שאמר לו הקב"ה, אלא במקום לדבר אל הסלע הוא הכה את הסלע, ואפילו הכה פעמיים. וכיון שמשוה רבינו לא שמע בקול ה' אלא הכה את הסלע, משום הכי הקב"ה הקפיד עליו וגם על אהרן שלא אמר לו שיש לדבר אל הסלע, ושניהם נענשו (שם, יב) "יען לא האמנתם בי להקדישני לעיני בני ישראל, לכן לא תביאו את הקהל הזה אל הארץ אשר נתתי להם".

והקשה על כך הגאון רבי יורם אברג'ל זצ"ל, הנה בסוף פרשת בשלח מסופר, כי זמן קצר לאחר יציאת בני ישראל ממצרים, כאשר הגיעו לרפידיים, גם אז לא היה מים לעדה לשתות, וכל בני ישראל נקהלו על משה ואהרן וצעקו עליהם (שמות יז, ג) 'למה זה העליטנו ממצרים להמית אותי ובת ואת מוקני בצמא'. עד שמשוה חשב כי כל בני ישראל מתכוונים לסקול אותו באבנים.

וכיון שכך, הוא צעק אל הקב"ה ואמר (שמות יז, ד) 'מה אעשה לעם הזה עוד מעט וסקלוני. והקב"ה אמר לו (שם, ה) 'עבור לפני העם וקח אתך מוטקני ישראל ומטך אשר הכית בו את היאור קח בידך והלכת וגו', והכית בצור ויצאו ממנו מים ושתה העם, ויעש כן משה לעיני יקני ישראל".

דברי חכמים

פרפראות לפרשה
משולחנם של חכמי התורה

אדם כי ימות באהל

נשיא ארגון 'אחינו' רבי דוד הופשטטר שליט"א הגיע לביקור בישיבה שנמצאת תחת נשיאותו, ושנסדה על ידו. באותה הזדמנות נערכה מסיבת סיום מסכת לכמה בחורים, ובמהלך הסעודה והביקור החגיגי, ביקש אחד התלמידים את רשות הדיבור.

הוא החזיק את המיקרופון ביד וסיפר את הסיפור שלו: 'הגעתי לכאן בראש חודש אלול האחרון, הוא מספר, 'האמת שלא תכננתי. אני סיימתי את הלימודים בבית הספר היסודי, והתוכנית שלי היתה להמשיך לתיכון. לא חשבתי בכלל ללכת לישיבה.

אבל פעילי 'אחינו' הגיעו אלי, הם ראו שיש לי משיכה ללימוד גמרא, ושכנעו אותי בכל כוחם לבוא לישיבה. עם כל הכבוד, לא השתכנעתי, הייתי בטוח שאני הולך ללמוד בתיכון.

בא אלי אחד הפעילים ואמר לי: 'צדיק, תקשיב לי רגע! הרי הלימודים בתיכון מתחילים רק בראשון לספטמבר, זה יוצא שבועיים אחרי ראש חודש אלול. מה אכפת לך לבוא לישיבה לשבוע אחד? תבוא, תהנה מהחוויה. יש פנימייה ברמה גבוהה, יש חדרי משחקים ופעילות, יש בית מדרש ממוזג, חבר'ה איכותיים, הכי מעניינים בעולם, תבוא לשבוע של חוויה, ואחר כך תלך לתיכון אם אתה רוצה!'

אני צחקתי, אמרתי שאני וישיבה לא הולכים ביחד. אני לא הסגנון של בחור ישיבה. לא רוצה ולא מעוניין. מצד שני קצת הסתקרנתי איך זה נראה, אז החלטתי לבוא ליום אחד.

הגעתי לישיבה בלי שום ציוד. לא הבאתי ספרים, לא בגדים להחלפה, אפילו לא מברשת שיניים, כי תכננתי להיות שם כמה שעות, ואחר הצהרים לנסוע הביתה.

ואז הגיע המשגיח וקלט אותי. הוא שואל אותי, 'מה זה? למה לא הבאת תיק עם ציוד אישי בסיסי? לא הבאת כלום? מילא מצעים, כרית ושמיכה אני אביא לך מהבית, אבל מה עם בגדים להחלפה, מה עם שמפו ומגבת, מינימום?'

אמרתי לו: 'כבוד הרב, אני לא הבאתי לישון כאן בלילה. אני פה רק לכמה שעות... עוד מעט נוסע הביתה, והאמת דווקא מעניין כאן, אולי אני אבוא מחר לביקור נוסף, עוד יום בישיבה. למה לא? אבל אני לא הולך לישון כאן...'

המשגיח הסתכל עלי, כמו על מישהו שאיבד את השכל: 'מה קורה איתך? אתה רוצה להרגיש חוויה של ישיבה בלי לישון בפנימייה? לא הרווחת כלום, לא טעמת כלום. תנסה לילה אחד לישון כאן, לילה אחד! תקום בבוקר כמו בחור ישיבה, תיכנס לבית המדרש לתפילה, תאכל פה ארוחת בוקר, ואז תתחיל יום לימודים כמו כל החברים האחרים, אני מבטיח לך שבלי זה אתה לא התחלת להרגיש בכלל מה זה טעם של ישיבה...'

הוא כמעט תפס אותי באוזן, מתאר בחור, 'לקח אותי החוצה, הכניס אותי לרכב שלו, ונסענו עד לבית שלי. שם המתין לי הרב בערך רבע שעה, עד שארגנתי כמה דברים ונפרדתי מההורים, אמרתי להם שאני נוסע לישון לילה אחד בישיבה, ומחר אני אשוב הביתה, ושלא ישכחו לקנות לי איזה ספר שאני צריך לתיכון.

"אני כאן, אחרי שעברה כמעט שנה שלימיה", מסכם הבחור את סיפורו לקול מחיאות הכפיים של הקהל. "ואתם יודעים מה?" אמר בפנותו לצוות הישיבה ולנשיא הישיבה רבי דוד הופשטטר, "אני לא הייתי מוותר על השנה הזאת בישיבה, אפילו בתמורה למיליון דולר! אין בלבי אפילו שמץ של חרטה על כך שהגעתי אז לישון כאן לילה אחד! זאת היתה ההחלטה הכי טובה שקיבלתי בחיים שלי, והיא עשתה אותי למאושר באדם!" ('דרשו').

ארחות ישראל

הליכות והלכות בין אדם לחברו

צורת התוכחה לחברו

המוכיח את חברו - בין בדברים שבינו לבין המקום ובין בדברים שבינו לבינו, יוכיח אותו באופן אישי בנחת ובלשון רכה ונעימה, ויודיע לו שאינו אומר לו זאת אלא לטובתו, במידה ודבריו לא התקבלו על לבו, יחזור ויוכיחנו.

מי שאין טבעו לדבר בנחת ובנעימה וטון דיבורו מטיל אימה על הבריות, פטור מלהוכיח בעצמו.

במסילת נעלה

שביבי אמונה ובטחון
מפקנסו של מו"ר
הגה"צ רבי דוד
חנניה פינטו שליט"א

הגידול והטיפול

הילד משה צ'ברבטי היה חולה מאד. כל הצילומים והבדיקות שנעשו לו הראו בבירור על חשש כבד לקיומו של גידול חמור במוחו, ועל כן החליטו הוריו לנסוע עימו לבית החולים שבעיר בוסטון בארצות הברית, שם קיימים רופאים מומחים אשר יש להם ניסיון וידע בטיפול במחלה זו של בנם.

זמן קצר קודם נסיעתם נודע להורים כי אני אמור להגיע לביקור באזורם, ועל כן הם החליטו לדחות מעט את נסיעתם לבוסטון, כדי להספיק לפגוש אותי ולבקש שאברך את בנם ברפואה שלימה.

בשל דחיפות העניין המתינו ההורים לבואי כבר בשדה התעופה, כדי שאוכל לראות את בנם מיד, ולברך אותו בזכות אבותי הקדושים.

ואכן, מיד בצאתי משדה התעופה ראיתי את הילד החולה יושב על כיסא הגלגלים ולא היה מסוגל כמעט להניע איבר. מיד ברכתי את הילד שיזכה לרפואה שלימה והוספתית שנוכה לשמוע בשורות טובות בזכות האמונה שיש להוריו בבוא עולם.

לאחר מכן נסעו ההורים עם בנם החולה לבוסטון, ושם לאחר בדיקות מקיפות שנעשו לילד - כמעשה ניסים ממש, התברר כי הוא אינו סובל כלל מגידול בראשו, אלא מחיידק אלים שתקף את מוחו. ולמרות שגם הטיפול בחיידק האלים אינו פשוט כלל ועיקר, על כל פנים כבר לא נשקפת לילד אותה סכנת חיים אשר קיימת בהימצאותו של גידול במוח.

לאחר סדרת הטיפולים, כאשר שב הילד מבוסטון, הוא כבר לא הוצרך כלל לכסא הגלגלים וצעד על שתי רגליו. כך הגיע אליי להודות לי בעצמו על שבזכות אבותי הקדושים זיע"א בעזרתו יתברך באה לו הרפואה והוא קם ממיטת חוליו המסוכן.

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "ויפתח הגלעדי" (שופטים י"א)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על מלחמת ישראל עם בני עמון, ועל הארץ שכבשו בני ישראל מסיחון שכבש מעמון, שהוא מענין הפרשה בה מסופר על בני עמון שישראל לא נלחמו עמם, אלא נלחמו עם סיחון וכבשו ממנו את הארץ שכבש מעמון.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מדוע חשב משה שעליו להכות את הסלע?

יש לשאול כיצד יתכן הדבר כי משה רבינו ואהרן הכהן, ששמעו מפי הקב"ה דיבורים רבים והיו מנהיגי ישראל, כיצד לפתע הם לא קיימו לעשות את מאמרו של הקב"ה בדיוק כפי שציווה אותם כדי שיתקדש שמו של השי"ת לעיני כל ישראל.

ונראה בביאור הדבר, בהבנתו של משה רבינו. הנה בני ישראל, לאחר ארבעים שנה בהם היו במדבר, הם אמנם היו כבר צדיקים, ועסקו בתורה, וגם קיבלו בכל יום לאכול מן, לחם מן השמים (שמות טז, ד), ובשר בערב לשבוע (שם, ח), והלכו אחרי הקב"ה באמונה גדולה בארץ לא זרועה.

ולא עוד, אלא שגם ראו ניסים גדולים במדבר, בכך שהבגדים שלהם לא בלו וגדלו עמהם בדיוק כפי מדותם, כמו שאומר הכתוב (דברים כט, ד) "ואולך אתכם ארבעים שנה במדבר, לא בלו שלמותיכם מעליכם ונעלך לא בלתה מעל רגלך". ואף גם ענני הכבוד המשיכו לשמור על הבגדים שלהם ושפים ומגהצים אותם (שיר השירים רבה פר' ד, ב), וגם שמרו עליהם יומם ולילה מאויבים, מנחשים ועקרבים וחיות המדבר. ועל כולנה היה להם באר מים חיים לשתות בזכות מרים הצדקת שהיה הולך ומתגלגל עמהם ביחד במדבר.

ואם כן, באם היו כאלו בני תורה, וקיבלו במדבר מאת הקב"ה שפע רב ביותר, הרי שעתה, כאשר נפטרה מרים והמים פסקו מהם, לא היה להם כלל לצעוק ולהתלונן על המים כי אינם, אלא לבקש בעדינות ובשקט, שהרי התורה "דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום" (משלי ג, יז) והתורה מעדנת את נפשו של האדם, ולמה להם לבני ישראל לצעוק על שאין להם מים?! האמנם כך נוהגים יהודים שלומדים ועוסקים בתורה כבר ארבעים שנה!?

משום הכי, לאור ההתנהגות הזאת של בני ישראל, להיותם צועקים על שאין מים במקום לבקש בעדינות, למרות שכולם בני תורה ועוסקים בתורה, חשב משה רבינו, שמא על ידי הדיבור שלו בלבד לא יצאו מים מן הסלע, שהרי לפי המצב בו הם נמצאים עכשיו בירידה אדירה, שמא צריך להכות את הסלע עם המטה שיש בו שמות הקודש כדי שהמים יצאו ממנו, כפי שהיה לפני ארבעים שנה כאשר הוא הכה את הצור ברפידים, כאשר היה בהם חסרון של תורה.

ואם כן גם עתה חשב משה רבינו, שמא על ידי הדיבור לא יצאו עכשיו מים, שהרי גם עכשיו בני ישראל נמצאים בירידה גדולה בכך שהם צועקים ולא מדברים בעדינות, וזה דומה כמו שאין בהם תורה, ואם כן הדיבור שלו לא יפעל מאומה. משום הכי, הוא הכה את הסלע, כיון שהוא כלשעצמו התכוין לשם שמים ממש, ובוודאי שלא היתה כוונתו ח"ו שלא לקיים את ציווי השי"ת, אלא שהוא הבין כי בדיבורו בלבד הוא לא יצליח, ודאג ח"ו מחילול ה' אם לא יצאו המים על ידי דיבורו אל הסלע שהוא דומם, ולכן עליו להכות את הסלע.

א. מצוה לרחוץ כל גופו במים חמים לכבוד שבת. ואם אינו יכול כל גופו, ירחץ לפחות פניו ידיו ורגליו.

ב. אמרו חז"ל (שבת כה, ב): כך היה מנהגו של רבי יהודה בר אלעאי, בערב שבת מביאים לו קערה גדולה מלאה מים חמים, ורוחץ בהם פניו ידיו ורגליו ומתעטף ויושב, ודומה למלאך ה' צבאות.

ג. ועוד אמרו במדרש (ויקרא רבה לד ג): "גומל נפשו איש חסד", זה הלל הזקן שבשעה שהיה נפטר מתלמידיו והולך עמו, אמרו לו: רבנו, להיכן אתה הולך? אמר להם: לעשות מצוה. אמרו לו: איזו מצוה? אמר להם: לרחוץ בבית המרחץ. אמרו לו: וכי זו מצוה היא? אמר להם: הן. ומה אם איקונין [דיוקן, דמות] של מלכים שמעמידים אותם בבתי טרטיאות ובבתי קרקסאות, מי שהתמנה עליהם הוא מורקם ושוטפם, והם מפרנסים אותו, ולא עוד אלא שהוא מתגדל עם גדולי מלכות - אני שנבראתי בצלם ובדמות, שנאמר: "כי בצלם אלהים עשה את האדם", על אחת כמה וכמה!?

ד. זמן הרחיצה - ביום שישי, כדי שיהיה ניכר שמתרחץ לכבוד שבת, וילבש מיד בגדי שבת. ואם לא מתאפשר לו, יתרחץ קודם לכן.

ה. טוב לטבול במקווה טהרה בערב שבת, כדי לקבל שפע קדושה משבת. וזבה גם זוכה לטהר את גופו, נפשו ומחשבותיו.

ו. ילבש בגדים נאים ומכובדים יותר לשבת, וכן טלית קטן נקיה ומכובסת. וכמו כן, יצחצח את נעליו. והמייחד נעליים נאות לשבת, תבוא עליו ברכה. והביא הרב הקדוש רבי ישראל מאפטא זצ"ל מדרש פליאה: "ישראל אינם יודעים שכר המגיע להם עבור נקיות המנעלים בערב שבת, "מִהָּפֹּפְעֵמִינָּה בְּנֶעְעֵלִים בְּתַנְדִּיב" (שיר השירים ז, ב).

ז. מצוה למשמש בכיסי בגדיו בערב שבת, כדי לוודאות שלא שכח בהם דבר מוקצה. וביותר יש להיזהר במקום שאין עירוב, שמא ישכח ויוציא חפץ לרשות הרבים.

ח. כתב מרן החיד"א: ערב שבת הוא עת מסוכן למחלוקת בין איש לאשתו ובני ביתו, והיצר הרע טורח מאוד לסכסך ולחרחר ריב, לכן כל ירא ה' יכוף את יצרו הרע, וימנע מכל הקפדה וכעס ומחלוקת, ואדרבה יאר פניו לבקש שלום.

ט. וכך הזהיר רבנו יוסף חיים זיע"א (ספר חוקי הנשים פרק כח): "צריכה האשה להשגיח בעבודות יום השישי, להיות זריזה במלאכתה. ותעשה עבודותיה מוקדם, וקודם זמן הדלקת הנרות בשעה אחת יסתיימו מכלול עבודותיה, ותקבל את השבת כשהיא רגועה. ותקח לעצמה מנוחה, ותהיה מלאה בששון ושמחה לכבוד שבת המלכה".

הידודי הפרשה

חידודים לפרשת חוקת

1. היכן הורה השי"ת למושה להכות במטה על המים?
2. מה זוכה המטהר את גופו במקווה טהרה?

תשובות יש לשלוח עד יום שני למייל: 26@hpinto.org.il

משירי כנסת הגדולה

הגאון רבי אליהו מני רבה של עיה"ק חברון

רבי אליהו מני נולד בתמוז תקע"ח בעיר בגדאד. על פי מסורת קדומה המשפחה מתייחסת לבית דוד המלך, ובעקבות הסיפור של בוסתנאי הצניעו בני המשפחה בשם 'מני' את הקשר לבית דוד: נוטריקון 'מן נצר ישי' או 'מזרע נין יהודה'.

משחר טל ילדותו למד בישיבת 'בית זלכה' (בית מדרש אבו מנשי), והיה לאחד מתלמידיו המובהקים של הגאון רבי עבדאללה סומך, ואף נשא לאישה, בזיווג השני, את אחותו, מרת סמרה, שהיתה משכילה וידענית בתורה ובהלכה.

בשנת תרט"ז בהיותו כבן 38, עלה לירושלים, מסע של שלושה חודשים, עם אשתו ושלושת בניו, והיה לאחד מחכמי בית מדרש המקובלים 'בית אל'. ראש הישיבה, חכם רפאל ידידיה אבולעפיה, קרא עליו 'ארי עלה מבבל'. חכם יוסף חיים מבגדאד, שראה בחכם אליהו מני כרבו המובהק בתורת הסוד, המשיך להתכתב עימו בענייני הלכה וקבלה.

בשנת תרי"ח עבר להתגורר בעיר האבות חברון, בה נשאר עד פטירתו. בחברון מצא ישוב יהודי קטן המונה כ-250 נפשות, המתקיימות בדוחק רב, ומיד לקח על עצמו לסייע להן. חכם אליהו מני הקים מערך שדרים (שליחי דרבנן), שיצאו להודו, לבגדאד, לונדון ולקהילות נוספות בגולה, ובשעת הצורך, אף יצא בעצמו. חכם אליהו מני הקים בחברון את הישיבות 'מדרש אליהו' ו'מעשה נסים', בנה בה בית כנסת מרווח, ודאג לצורכי עניי העיר.

כשפרצה מגפת החולירע בחברון בשנת תרכ"ד, רבי אליהו לא חשש לעצמו, יצא ובא, והגיש עזרה לחולים הרבים. ובשנת תרכ"ה, לאחר הפצרות רבות, ניאות לקבל על עצמו את משרת רב העיר בהתנדבות, ורק לאחר כארבע עשרה שנה כשהורע מצבו החומרי - הסכים לקבל שכר מה עבור משרתו. בענוותנותו נמנע מללבוש את בגדי השררה של החכם באשי, ובחותמת הרבנות שלו כתב "אליהו מני משרת קה"ק חברון לשם יחוד קוב"ה".

כשחלה בעיניו בשנת תרנ"א ואיבד את מאור עיניו, נאנח ואמר: "אוי לי מעלבונה של תורה". כארבע שנים סבל מחולי עיניו עד אשר שמע ה' לקול תפילתו ושלח לו רפואה באורח פלא.

כפי המסופר הגיע אליו ערבי אחד לבוש בגדים שניכר היה שלא מבני המקום הוא, ואמר לו: "שמעתי כי עיניך כהות לכן בטח בה" כי אנוכי ארפאך". הרב, אשר האמין למשמע אוזניו, ענה ואמר לו "יהיה כדבריך, אנוכי אשקול על ידך את הכסף אשר דרשתי".

הערבי ניאות לדבריו, ובמעט הכסף אשר קיבל למפרע להוצאת הסמים, ריפא את הרב ממחלתו, ואחר שלושה ימים שב לאיתנו הראשון. או אז ביקשו את הערבי לשלם לו שכרו - ואיננו. לשווא חיפשו אחריו אך עקבותיו לא נודעו, ויהי הדבר לנס לכל שומע. כששאל רבי יהושע שהרבני את הרב: "מי היה האישי?" ענה ואמר: "אני שמי אליהו; כנראה שהיה זה אליהו הנביא שבה לרפא אותי".

רמה הייתה מעלתו גם בין הגויים תושבי האזור, והערבים יראו ממנו וכינו אותו "שיח" אבו סלימאן". כשהיה הולך ברחוב זזו הערבים מדרכו מפני כבודו, והתקיים בו הפסוק "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך" (דברים כח, י). מסופר שיהודי הלך סמוך לשוק, וערבי, בעל חנות ירקות, הכה אותו. המוכה סיפר זאת לרבי אליהו - והלה החריס את הערבי בעל חנות הירקות ואסר לקנות מחנותו. כששמעו הערבים שרבי אליהו החריס את הערבי נמנעו כולם מלקנות מחנותו. לאחר ימים מספר הגיע הערבי לרבי אליהו בראש מורכן וביקש מחילה.

רבי אליהו הורה להלקות את הערבי, ורק לאחר מכן הסיר את החרם.

במקרה אחר היו שני בעלי דינים ערבים בדין בבית המשפט הערבי בחברון, ואחד מהם נשבע בחיי רבי אליהו - ומיד נפל מת. מאז, כאשר רצו לבדוק אם עד הוא דובר אמת, חייבו אותו להישבע בחיי רבי אליהו מני.

רבי אליהו מני כתב כמאה וארבעים ספרים וחיבורים, אותם יחד עם ספרים עתיקים מספרותו, שם למשמרת בישיבת 'פורת יוסף' בעיר העתיקה בירושלים. בשנת תש"ח - עם נפילת העיר העתיקה לידי הירדנים, נעלם האוצר הבלום. בין ספריו שנדפסו - שאלות ותשובות 'מעשה אליהו' ו'תנא דבי אליהו', 'מעשי אליהו' - דיני איסור והיתר, 'מזכיר שלום', 'מעיל אליהו' - ביאור שער הכוונות, 'קרנות צדיק' - תיקון הברית, 'שיח יצחק' - מנהגי ישראל, ו'כסא אליהו'.

רבי אליהו מני נלקח לבית עולמו בח' בתמוז תרנ"ט בחברון, ונטמן בה בחלקת 'ראשית חכמה'. מכיוון שנחשב קדוש גם ע"י מוסלמי העיר, ביקשו להעביר גווייתו לחלקתם, אך יהודי העיר עמדו על משמרת מצבתו הטהורה.

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל:
mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001
ספרדית +541141715555 • עברית +972585207103

שמעו וראו כי טוב ה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר
לפי פרשות
השבוע, חגים
ונושאים שונים.

שמעו
ותחי נפשכם